

متن پرسش

سلام علیکم: وقت عالی بخیر: ۱. جناب استاد یکی از اساتید موجه و همچنین مسلط بر عرفان ظاهرا نظر بر این داشتند که در نسبت با افق سلوکی به افق های بالاتری نسبت به افاضات حضرتعالی هم می توان نظر داشت و شهود عقلی را افق برتر قرار داد. راهنمایی می فرمایید چگونه می توان به بالاترین و کامل ترین افقها فکر کرد و نسبت به بیان مذکور چگونه می توان تامل داشت؟ ۲. اساسا می توان به عبور از سیطره نیهیلیسم و بالاترین سلوک به غیر از نگاه حداکثری به انقلاب با دیدگاهی که شما به تبیین آن پرداخته اید فکر کرد؟ ۳. اگر شهیدی در عین اینکه کامل نشده است و به توحید و فعلیت کامل از لحاظ مقامات عرفانی نرسیده به وظیفه تشخیصی خود عمل کند که منجر به شهادت او شود، می توان تاسف خورد که کاش کامل شده بود؟ و می توان سخنان امام را درباره مقامات شهدا و توجه دادن اهل سلوک به آنها را مربوط به فضای عمومی و ارائه الگوهای عمومی دانست و البته عرفا و سلاک واقعی که در عین توجه به انقلاب در طریق سلوک مرسوم استاد و شاگردی مصطلح هستند را بالاتر و به توحید نزدیک تر دانست و معدودی از شهدا را ملحق به آنان دانست؟ ۴. طلبه این عصر برای قرارگیری در بهترین افق به فعالیتهای فکری و امتداد تبلیغی آن بپردازد یا برای محروم نشدن از جلوات خاص ربوبی به فعالیتهایی که بعضا از غیر طلبه هم می توان استفاده نمود و جایگزین دارد وارد شود؟ مثل فعالیتهای مدیریتی یا نظامی؟ که بعضا باید از طلبگی دست کشید. سپاسگزارم

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱. از آن عزیز باید پرسید که متوجهی این امر شده‌اند. آری! حتماً افق سلوکی بالاتری هست که این بنده‌ی حقیر از آن بی‌خبر است. ۲. بیرون از انقلاب فکر نمی‌کنم ممکن باشد، ولی عمیق‌تر از آنچه بنده می‌گویم، آری! و صد آری! ۳. هرچه هست شواهد زیادی خبر از آن می‌دهد که تا شهداء به آن درجه از کمال که لازمه‌ی شهادت است، نرسیده باشند مفتخر به شهادت نمی‌شوند هرچند که البته درجه‌ی شهداء متفاوت است. ۴. در افق حیات طلبگی توفیقات خاصی هست، ولی البته توفیقات منحصر به طلبگی نیست.